

NA BURČÁKU SE ŽIVÁNĚM U MYSLIVCŮ

14.října 2011

Tradiční akce netradičně. Na burčák se sice jelo jak jiné roky do Blatnice, ale pouze s kanystrem. Zařizoval to Staňa Zahradský. Přišel aj s návrhem připravit živáň ze zvěřiny. Když jsme hledali burčákový termín, byla ještě řeč o obvyklém hromadném výjezdu přes Antoníček. Potom na to došla řeč i v Hradišti na Slavnostách.

Jídlo si stejně chystáme sami, na náš termín to Tonkovi nemosí vřít a na záchod mosijů děvčice létat kdoví kde. No a to aj rozhodlo. Na mysliveckéj bůdě u hřiště už je latrína funkční. Odpadly tím aj starosti s dopravů. Scházat sa možeme v klidu aj když to nekomu přesně nepasuje na určenů hodinu. No a když nekdo potřebuje, z různých důvodů dřív skončit, také není problém. To sa aj potvrdilo. Bohula který topil a pékl pomáli odedpoledňa odešel aj s Riů, protože ráno stával do práce. Zdenek Křivák hrál na harmoniku o dušu a také mu pasovalo odejít s Helů, sledující dodržování životosprávy, na zasloužený odpočinek o chvílu před ostatníma. Slávek Radoch sa vypravil přes malý bermundský trojúhelník hned jak sa vydřímál, zároveň odcházal aj Staňa Kuřina uložit svoju Hanku. No a zbývající osazenstvo držalo basu až do konca. Až sa přezpívalo co sa mělo přezpívat, až sa děvčicám podařilo dopovědět řeč, která sa chvílama zdála byt bez konca, až z kanystra vytékál spodek hustý tak na užičku.

Měsíc před tým jezdím po Rakůsku a furt volá Staňa Žajdlík. Drahé volání. Když to zvihnu bude brblat, že to nevěděl. Tak sem to nebrál. Nedál pokoj. „Mám vzít tů srnku? Potřebuju to vědět hned“. „Jasně rozjed' to“. „Nevyšlo to – netrefili“, říká na zkůšce. „Něni ale bude“ sdělil za týden. A nakonec byla. Statná osmnáctikilová. Ostalo aj na mikulášský guláš.

Na zkůšce týden před akcí sa rozdělily úkoly, určily časy. Ve čtvrtek o šesti připravit, naložit, napichat maso a co k tomu patří. U myslivců na chatě. Jak řekli, tak udělali. Přitom po štamprli. Pár kůsků masa sa hodilo na okošt na pánvicu, nekteří prubovali aj surové. Lepšímu trávení takovej, přeca enom těžší stravy, napomohly kyselinky z vína, které sa v nekolika vzorkoch vyskytlo. Samozřejmě samé červené ke zvěřině. Ty kterým ostal vzorek aj na svetře si dóm chystali řeč jak z toho masiska eště stříkala krév. Že bylo všecko vzorově nachystané aj se sádlem, alobalem a drátkem, šlo to jak po drátkách. Za chvílku sme mohli, v čase obvyklé zkůšky, zasednúť a zaspívat. Čím začneme - řekněte číslo. Sedum řekl kdosi, která je to? *To mužáci idů zpívajů* – dlůho sa nezpívala. V *Širokém járečku* sa potom zaspívalo aj G nad linkama a jak sme byli rozjetí ani to nikom nedošlo. Tady sa zpívá často, říkali myslivci mezi nama. Tak krásně ale přeca enom né. Dodatečně sehnaná červená sedmička prázdná, tak sem dostal nápad, že zajedu pro další. Ty uvážlivější ale připoměli, že zitra je také deň.

A byl. Pátek. To tak vychází po čtvrtku. Bohula ostál doma z práce aby mohl opékat ode dvůch, ostatní co měli čas začali s přípravama, Staňa Žajdlík převezl burčák. Sraz s babama na šest většina

stihla. Ostatní došli jak mohli, poslední Indruchovi. To ale není překvapení. Obsluhu měli v referátu chlapi, mladší robky jak sa postupně scházaly usedaly na jedné hřadě. Vůbec sa nenechali rušit harmoniků ani ozembůchem. Přeca ale mosely trochu přidat na dynamice aby všecy slyšely všecko. Když sme potom zpívali bez doprovodu, ale už silno, ozívalo

sa při každé pauzičke na nádech to štěbetání docela výrazně. Počítám, že je to i zaznamenáno na videu, které pořizoval Mirek Pospíšil. Ten nás také trošku hecoval, že neslyšel žádnů typicků lhotsků písničku. Střihli jsme mu teda *Když sa zmrklo ve mě hrklo* a k tomu aj, jak říkala jeho Eliška tů jeho ... *na hradíšťka slunko pálí...* Tá je sice umělá, ale o nás a pro nás. Vedle toho při harmonice klasické dechovkové *Strahováčky*, *Malé hošíky*, *Černé cikány* aj se *Šumařem Bárťů*. Zdenu harmonikářa zase vyprovokovali k *Terézii*, na přání sa zazpívalo jak *Hrál mladý cigán pod zámekem*. Nedali sme ale dohromady další klasicků *Růženku* a místně příslušné *Lovu zdar – škodné zmar* zaznělo pouze sporadicky. Potom sme přešli na klasický sborový repertoár se zaměřením na rozvernější kusy. V tych sme pokračovali aj když byla harmonika sbalená pod stolem a Křiváci doma. Až když sa pomáli začala přibližovat hodina duchů, začali sme nahrubo uklůzat a balit. Jak to chtěl všecko kameraman zachytit, oblékál sa poslední. Vlastně chtěl

oblékat, ale neměl bundu. Sice tam jedna visela, ale „jak k tom přijdu“ říkál. „Dojdu v dlůhėj a mám odejít v krátkėj“? Vyřešila to Vladka Radochová. Sehnala svojého a z bundy ho vyslélkla. Tėj dlůhėj. Enom na něho mosela chvílku počkat. Odešel sice zhruba o hodinu spíš, ale asi to vzal přes ten malý Bermudský trojúhelník, nebo kde to byl vlastně ztracený. Nevím kde vzali tů mrtvů kačenu, ale když šla partija okolo Bezděkového říkajů. Dajte ju do vidanka - pověste ju na klučku. Hodiny na věži sa zastavily, prý byla půlnoc.

Velice si vážím snahy každého sborového souputníka pomoct nezištně při společných činnostech. Oceňuji nejen pro mě tak neřešitelné věci jako vykostit srnku, nebo cokoliv uvařit, ale také ochotu obětovat čas na všelijaké přípravy. Stejně jako nakonec po všeckých, navíc ve srandě pouklůzat jako by to byla kdovíjaká bžunda. Všecko proto, abychom si užili společných chvílek v družné zábavě. Díky těm svědomitým přípravám pak bývá připraven požitek tělesný – chuťový a zásluhou nastolené pohody i příjemný zážitek psychický. Ten první nás sice po absolvování túry zažívacím traktem opustí, ale ve vzpomínkách uložených v paměti jak vlastní tak elektronické zůstává přeca jenom déle, spolu s ostatními dobrými pocity, fotkami a jinými záznamy.

Takový přístup chlapů ve mně evokuje vzpomínky na mládí, na školu. Na to, jak nám malým děckám, někteří trochu zmatení učitelé, líčili zářné zítřky. Bylo to v dobách normalizace, které říkali ne obyčejný, ale vyspělý socialismus. Když se snažili osvětlit kam všechno to budovatelské úsilí směřuje odpověď byla nabíledni. Jasně že ke konečnému cíli, ke komunismu, k ráji na zemi. Někdy padaly i termíny nad kterými se dnes můžeme v klidu usmívat. Tam měli všichni pracovat podle svých schopností a možností a za to měli dostat najest. No a přesně tak to probíhá na našich sborových akcích. Doufám jenom, že to není pro sbor fáze konečná. Podle rudých komančů by sme sa potom, nebo přitom obešli aj bez peněz. To by sa mě lúbilo. Ty dokážu dost komplikovat život. Škoda, že toto nám ty učitelé už dostatečně pochopitelně popsat neuměli. V praxi nejvyšší míru rovnostářství aj s tím zrušením peněz dosáhli jinak Rudí Kmérové v Kambodži. A to sa fakt popsat nedá. Eště před našima učitelama sa to pokusil vylíčit nejaký angličan George Orwel ve své Farmě zvířat. Zas mu z toho ale vyšlo, že nekteří sme si rovnější. Jak sa dál bude vyvíjet činnost našeho sboru záleží naštěstí hlavně na nás. Eště víc než na Valentovej Nadaci.

Dycky sem říkával, že nejlepší akce sú ty na kterých sa zpívá. Su rád, že sa to daří. Spontálně. A je přitom pohoda.

Václav V.Hájek v nedělu poté 16.října když bylo chladno ale jasno